

Forfatter: Dalgas, Ernesto

Titel: Udrag fra Dommedags Bog

Citation: Dalgas, Ernesto: "Dommedags Bog", i Dalgas, Ernesto: *Dommedags Bog*, udg. af Henrik Schovsbo, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1996, s. 84.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-dalgasdomval-shoot-idm139915689822112/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Dommedags Bog

»Jeg er min Herres Slave«, svarede han med korslagte Arme, som om han bøjede sig for et usynligt Blik. »Min Herte er ikke Monark, men han er mer end Monark. Han er en Rishi. Han er en af dem, der hersker over Mennesker og Guder. Og det er mere værd at være Slave hos en Rishi her end Professor i Zoologi i Jena«.

Man forstaaer, at denne Tale opvakte min Nysgetrighed, og jeg blev ikke træt af at udsperge ham: »Han raader over hemmelige Kræfter. Han kender Dyrns og Fugles Sprog. Han læser vore Tanker. Hans Navn er helligt og er mig forbudt at nævne. Naar dette Hav ved Jævndøgn fraader imod denne Kyst og truer med at opsluge Kontinentet, udstrekker han sin Haand, og Bølgerne rulle tilbage i Stedet for fremad. Han har forbandet Havet. Derfor er det mudret og mat og sort langs denne Kyst. Saaledes er det ham, der som en Jehovah paa den tredje Dag adskiller Land fra Vand. Han kender alt. Visdommen lyser af hans Blik og skinner gennem hans gaadefulde Tale. Jeg tjener ham, ej blot som undertvungen, men i det Haab, engang at blive delagtig i hans Visdom«. »O, skynd Dem, skynd Dem«, raabte jeg nu. »O, hvilken Lykke, jeg kom hid! Før mig til ham, Deres Rishi! Jeg, der har drukket Visdom i trende aarelange Dage, jeg tørster uforbederlig efter mere, som Drankeren tørster efter Vin«.

Jeg saa et lidet Træhus, om hvilket Altra og Violer voksed. Mine Tanker vilde føre mig der forbi; thi de spejdede efter den store Vismands Slot; men mine Fødder førte mig uimodstaaelig ind ad Laagen, og mine Knoer slog mekanisk paa Døren. Vi traadte ind. Knap troede jeg mine Øjne. Kunne Kobbersuk da vorde levende? Se, jeg befandt mig som Gæst midt i et Billede af Albrecht Dürer. Her sad Sankt Hieronymus med Dødningshovedet og Timeglasset, bøjet over Bogen, og Løven og Hunden, der slumred ved hans Fod, løftede Hovedet og knurrede ved vor Ankomst. Og der var Fred i Stuen – den samme Fred, som er over Lysets Spillen paa en Træstub i Granskoven en Sommereftermiddag, hvor der er Tid nok, og intet haster, og Sneglene hvile sig, fordi det slet ikke haster.

Da vakte den vise op ved Løvens Knurren – enten han nu var Hieronymus selv eller ikke –, men ved at se os rynkede han Brynet og sagde barsk til sin Tjener: »Hvorfor kommer Du ikke før? For-
nam Du ikke mit Bud, der bød Dig ile?« Han vilde undskylde sig;